

Mektup

– Galip Argun · 21 Şubat 2013

Sevgilim, ayın en güzel şavkında göz kırpan mehtabım, yarım, yarenim, ışıltısıyla geceyi gündüze, karanlığı aydınlığa, vakti zamana kavuşturan güneşim. Varım, yoğum, ismim zikrim. Kapkaranlık gecenin ortasında semada yıldız misali parlayan geleceğim, geçmişim, anım, zamanım.

Bir nefeslik ömrümde içime çektiğim en derin soluğum, sultanım.

Varlığınla mesut olan gönlüm yokluğunda çilekeş iken gökyüzü solgun denizler misali dalgalanmakta, deryaya meftun balık denizin hüznünden nemalanmakta. Hüznümü katık etti çilekeş de sindiremedi, bülbül varlığına sevindi de yokluğunla ağlamakta vardığı her yerde.

Bülbülün sinesinde atan kalbim, varlığınla aşka gelen gülüm, sine-i bülbülüm, gül-i zarım.

Yokluğuna vurgun cümle alem, yedi kat sema, bil cümle mahlukat. Arar durur imiş varlığını, soluğunu, nefesini. Baharı kışa çevirdi aylar. Açmaz oldu ayvalar, kanmaz oldu toprak. Çivit rengi gökyüzü bile yağmura durmaz, suya kanmaz oldu. Gün bile açmaz, güneş doğmaz, ay parıldamaz oldu. Deniz sakinliğe boğuldu.

Ey sevgili. Suyu Nil'im, bağı gülistanım. Varlığın içinde nefes alan yokluğum, kalbimin ortasında soluklanan Leyla'm, Mecnun'um, Kays'ım, Şirin'im.

Aşkı sual edermişin, böyle aşık olur mu dermişin. Halbuki Züleyha'nın Yusuf'a olan aşkı ne ise odur benim ki. "Kördüğüm" misali bağlı olan Hazret Muhammed'in Hazreti Aişe'ye olan aşkı ne ise odur benim. Kays'a vurgun Leyla'nın derdi neyse, Şirin için dağları delen Ferhat ne yaptıysa odur benim ettiğim.

Suya vurgun balık misaliyim. Suyum da denizim de nehrim de derem de sensin. Ve kurur gidersen üzerimden balık misali çırpınırım. Bocalar dururum bana yabancı nehirlerde. Varlığı ararım, yokluğu bulurum. Seni ararım sensizlikte boğulurum. Aşkı ararım ölümden kaybolurum. Ve balık olan ben bir çırpınış da veririm son nefesimi de ilk nefesimi de.

Şahım, canım, cananım. Narım, narinim.

Şu dünya da ne var ise yaratılmış, ne var ise nimet sayılmış; sebebi sensin. Taht-ı Yusuf'um, ömrü vurgunum. Dalım, gülüm, gülistanım, bülbülüm.

Yay kaşlım, ince dudaklım, gözlerinde fırtınalar koparan, kalbinde çiçekler açtıran sevgilim. Vurgundur gönlüm. Hastayım! Yorgundur zihnim. Hastayım!

Acem'in, Fars'ın, Arap'ın, Frenk diyarının hekimleri görse de kalbimi düşse hayrete. Görse de kalbimi bulamasalar çare. Görse de kalbimi anlatsalar dilden dile. Bilse sana olan aşkı cümle mahlukat, bil cümle millet.

Eğer ki ölürse bu aciz, göçer giderse konduğu daldan, kaparsa gözlerini zifiri karanlığa, bil ki vebali boynunadır. Varımı senle, yokluğumu senle, kalbimi senle, fikrimi senle, aklımı senle bozmuşum, imdat et, medet et ey bakışlarıyla insanı cezbeden sevgili!

Kapında geceler, daim seni över olmuşum. Lâl kesilen dilim cana gelmiş seni anlatır olmuş. Sokak köşelerinde dilenci iken Galibî olmuşum. Ey yar, ey dünyayı aldığı nefesiyle durduran, sesi sessizliğe gark

eden, çoklukta tekliği, teklikte seni bulduğum yarim, yarenim, ben Muhti'yim, aŐk adamı, aŐkın yazarı, aŐkın sesi ve bana bir Őey oldu, sarhoŐ gibiyim. Bir hoŐ hale geldim de sensiz rüyalara açılmakta göz kapaklarım.

* İkinci aŐk mektubum. AŐkiya'daki mektuplara hasret kalan değerli okurlarıma aŐkla duyurulur.